

Arrest

nr. 201 678 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de gemeente Beveren, vertegenwoordigd door vertegenwoordigd door het college
van burgemeester en schepenen.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Beveren van 23 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2017.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de burgemeester van de gemeente Beveren “van 6 december 2016” – ter terechtzitting is evenwel gebleken dat deze beslissing werd

genomen op 23 december 2016 – tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en diens beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het betoog van de verzoekende partij laat daarnaast ook niet toe een schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Deze wetsbepaling heeft immers betrekking op burgers van de Unie en het staat niet ter discussie dat de verzoekende partij de Russische nationaliteit heeft en derhalve geen burger van de Unie is.

Door bij haar verzoekschrift een aantal stukken te voegen waarvan niet blijkt dat deze aan de verwerende partij ter kennis werden gebracht alvorens de bestreden beslissing werd genomen toont de verzoekende partij verder niet aan dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing bovendien te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen en kan derhalve geen rekening houden met documenten die de verzoekende partij pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 december 2017 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 maart 2018, alwaar de raadsvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 december 2017 opgenomen grond, beperkte deze raadsvrouw zich tot het stellen dat zij wenst te volharden in wat is gesteld in het verzoekschrift.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadsvrouw van de verzoekende partij met haar toelichting geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 7 december 2017 werd aangegeven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK